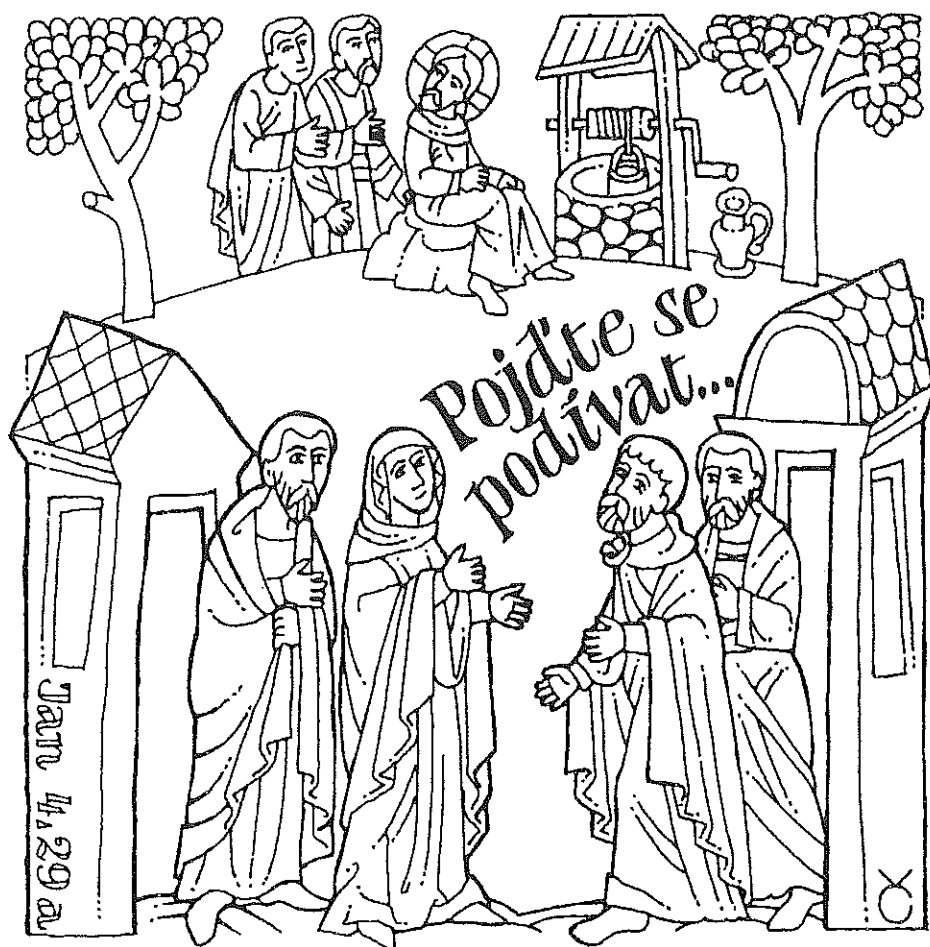

FARNÍ ZPRAVODAJ

3. neděle postní

Český Krumlov – 19. 3. 2017

12 / 2017

Cyklos A
3. neděle
postní

Evangelium
Jan 4, 5-42

„Voda, kterou mu dám já“

Ježíš k nám v tomto překrásném evangelijním úryvku hovoří prostřednictvím nám toho důvěrně známého, vzácného a přitom jednoho z nejvšednějších darů stvoření – vody. Svátý František ji nazýval „sestra voda“ a říkával o ní s velkým pohnutím, že je „pokorná, vzácná a čistá“. Kolik hlubokých poselství spojil Ježíš s vodou! Mohli bychom říct, že se přímo skryl pod znamením vody, stejně jako se v eucharistii svátostně skryl pod znamení chleba. Řekl: „*Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije,*“ (Jan 7,37) a Jan doplňuje, že „*potečou proudy vod z jeho nitra*“ (Jan 7,38). Na kříži nám ji zanechal téměř jako dědictví, když ze svého probodeného boku nechal vytrysknout krev a vodu. Chtěl, aby spása dosáhla napříč staletími ke všem lidem, na vlnách vody křtu: „*Jděte a křtěte všechny národy...*“

Nijak nás proto neudivuje, že první křesťané hovořili o vodě s velkou něhou, jako by to byl jejich životní prostor a základ; „naše voda,“ říkal Tertulián. První křesťané se velmi rádi zobrazovali a popisovali jako „rybky“ (lat. *pisciculi*). V tomto jménu spočívala hluboká symbolika. Jméno Ježíš bylo v těchto dobách z opatrnosti skrýváno před pohany pod kryptogramem *ichthys* (v řečtině „ryba“), což se dá rozepsáno číst jako „Ježíš Kristus, Boží Syn, Spasitel“. Křesťané vnímali, že se stejně jako ryby narodili ve vodě a že mohou žít pouze, zůstanou-li ve vodě, tedy ve svém křtu, v milosti, ve věrnosti Ježíši Kristu. Věděli, že mimo tuto vodu na ně čeká sucho, vyprahlost nebo smrt, podobně jako je tomu s rybkou, která se ocitne vyvržená na břehu.

Dnešní liturgie zcela určitě směřuje k zamyšlení nad naším křtem, když nám v prvním čtení předkládá vyprávění o vodě vytrysklé ze skály po Mojžíšově úderu holí a v evangeliu zase úryvek o Samaritánce, který se nese v oné zvláštní atmosféře mystické epeje o vodě. Neméně významným důvodem je i to, že kdysi byla postní doba obdobím přípravy na křest. Také dnešní církev usiluje o to, abychom se na obnovení křestního slibu při velikonoční vigílii dobře připravili.

Prvním aspektem tohoto velkého Ježíšova poselství, které se váže k symbolice vody, je následující: voda *očisťuje*. Vidíme to v přírodě, v průzračnosti a jasnosti nebe vyčištěného po jarním dešti, nebo třeba na čistotě právě vypraného oblečení. Zakoušíme pocit doteku čistoty i sami na sobě, když se ráno umýváme chladnou vodou nebo když se večer unavení a špinaví vracíme z práce. Něco obdobného duchovně způsobuje také voda křtu a voda Božího odpuštění při svátosti smíření: očisťuje, rozpouští usazeniny hříchu, odděluje je od duše, která se navrácí ke své průzračnosti a jasnosti před Boží tváří, čistá a připravená přijmout jeho láskyplné objetí a nové přátelství. Svátý Pavel hovoří obdobně také o církvi: „*Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupelí ve vodě a slovem. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady*“ (Ef 5,25n).

Voda má však ještě další velmi důležitou vlastnost: *zahání žízeň*. A právě na této vlastnosti se především zakládá Ježíšův rozhovor se Samaritánkou. Podnět pro zahájení rozhovoru je velmi prostý – Ježíš má žízeň. Je poledne, venku už je poměrně horko a Ježíš už ušel dlouhou cestu pod palestinským sluncem: „*Dej mi napít.*“ To je výchozí situace pro rozhovor Ježíše se ženou o jiné žízni a jiné vodě, která jediná může takovou žízeň uhasit: „*Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.*“

Tomu, kdo touží po hluboké podstatě věcí nebo hledá zásadní odpovědi pro svůj život, bych poradil, aby se pevně přimknul k těmto Ježíšovým slovům a v tichosti si je opakoval, aby si je lépe osvojil a postupně, krůček po krůčku, odhaloval s vnitřní pomocí Boží milosti jejich celý význam. Síla těchto slov je tak velká, že ona žena – do té doby lehkovážná, zcela zaujatá pouze hledáním manžela (evangelium říká, že jich měla už pět, ale stále nebyla spokojená) – se znenadání cítí osvobozená a je celá rozčarovaná, takže se nakonec zdá, že z radosti nad tím, že našla Krista, zapomíná na veškerou svou minulost. Ježíš jí jednoduše řekl: to, co hledáš, jsem já, který s tebou mluvím.

Ježíš jí těmito slovy tedy umožnil pochopit jednu důležitou věc. Tato věc je srdcem a středobodem dnešního evangelia a také my ji musíme objevit. Pomůže nám jeden text z proroka Jeremiáše, který se zdá být dnešním evangelijním úryvkem přímo parafrázován. Jeremiáš (2,13) přirovnával ty, kdo opustili Boha s úmyslem hledat pomoc a štěstí ve stvořených věcech, k lidu, jenž opouští pramen životodárné vody a hloubí si cisterny na dešťovou vodu v kalužích a blátě; a kromě jiného jsou tyto cisterny navíc rozpukané, takže vodu neudrží. Ježíš chtěl upozornit na stejnou skutečnost. Lidské srdce prahne po životě a štěstí, poněvadž je tak Bůh stvořil, vložil do něj přirozenou žízeň, něco jako určitý druh gravitačního zákona. Lidské srdce je neklidné, dokud nenalezne místo, kde by mohlo spočinout, napsal velmi výstižně svatý Augustin.

Existují dva způsoby, jak se pokusit zahnat tuto žízeň. První cestou je pít vodu stvoření, neboli hledat beznadějně radost ve věcech – v majetku, slávě, bohatství, šatech nebo cti – případně v jiném stvoření. V rámci omezení, která jsou stanovena Božím zákonem, to samozřejmě není hříchem; je to přirozené. Ježíš nás však staví před upozornění, že tato voda tiší žízeň srdce pouze dočasně a přechodně, často iluzorně nebo šalivě; někdy je tak zakalená, že duši přímo zamořuje. A každopádně přijde chvíle, kdy se už nebude vůbec dát pít. Běda nám, abychom se cele zaměřili jenom na tuto vodu.

Ježíš nám naopak nabízí svou vodu, tisíci každou palčivou žízeň a každou potřebu lidského srdce; nabízí nám svou Pravdu, lásku a své přátelství. Ne lásku pochybnou, vratkou nebo přelétavou, ale věrnou; jenom takové štěstí může povzbudit a dát smysl každé jiné legitimní radosti. Především takové štěstí, jehož horizont není ohraničen omezeným prostorem mládí nebo života (Bible v Žalmech hovoří o sedmdesáti letech, pokud jsme silní), ale přerůstá až k životu věčnému: „*Voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.*“ Jedním slovem – to, co nám Kristus nabízí – je jeho Duch: voda a Duch stojí ve vztahu k sobě v Novém zákoně jako znamení a jeho význam.

Ted', když jsme pochopili skutečnost – *Kristova voda* – můžeme se ještě jednou podívat na její předobraz – *Mojžíšovu vodu* – a nahlížet sami sebe v rámci tohoto velkého symbolického obrazu. My jsme nyní tím vyvoleným lidem kráčeícím pouští k zaslíbené zemi. Jsme to my, kdo trpíme žízní a voláme k novému Mojžíšovi, aby pro nás nechal vytrysknout vodu ze skály. Nyní už víme, na kterou skálu máme upřít svůj zrak; byla proražena na Kříži kopím vojáka. Prosme dnes společně se Samaritánkou: „Pane, dej mi svou živou vodu, abych už nikdy nežíznil!“

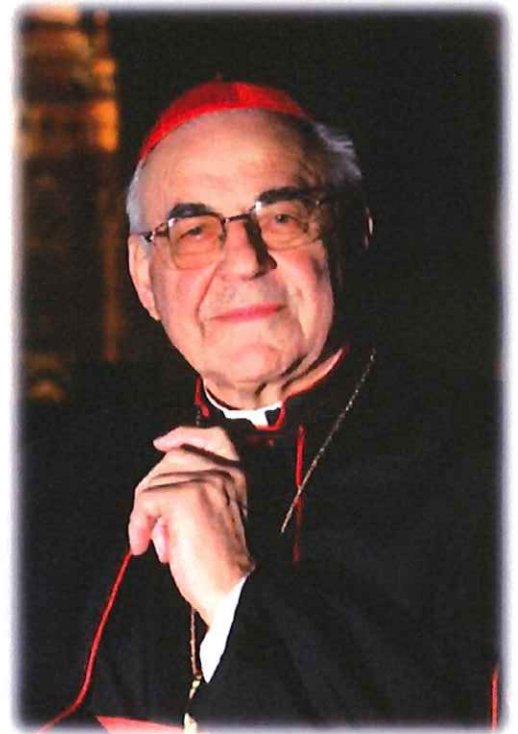
Raniero Cantalamessa

REQUIEM

za kardinála Vlka

(17. 5. 1932 - 18. 3. 2017)

R. I. P.

Českobudějovická
katedrála sv. Mikuláše
čtvrtek 23. března - 17:00 hod.

Mše svaté v týdnu od 20. 3. 2017 do 26. 3. 2017 Český Krumlov:

Pondělí (20. 3.) večer: za
Úterý (21. 3.)
Středa (22. 3.) večer: za
Čtvrtek (23. 3.) večer: za
Pátek (24. 3.) večer: za
Sobota (25. 3.) večer: za
Neděle (26. 3.) ráno: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 20. 3.	<i>Úterý</i> 21. 3.	<i>Středa</i> 22. 3.	<i>Čtvrtek</i> 23. 3.	<i>Pátek</i> 24. 3.	<i>Sobota</i> 25. 3.	<i>Neděle</i> 26. 3.
Český Krumlov	17:00P		17:00Ž	17:00Ž	18:00Ž		9:30P
<i>Český Krumlov Klášter</i>							
Větrní					17:00ZK		8:00VT
Přídolí							11:15Ž
Věžovatá Pláně							11:15P
Kájov						<u>17:00</u>	8:00Ž
Hořice na Šumavě							8:00ZK

3. neděle postní

1. čtení: Ex 17, 3 – 7
2. čtení: Řím 5, 1 – 8
Evangelium: Jan 4, 5 – 42

- V pondělí 20. března je **slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie**.
- **Ve čtvrtek 23. března v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích se bude od 17:00 hodin konat REQUIEM za kardinála Miloslava Vlká. Z důvodu zádušní mše svaté v Kájově nebude v tento den mše svatá.**
- V pátek 24. března se bude na faře v Českém Krumlově po mši svaté (v 18:45 hodin) se konat příprava na biřmování.
- V sobotu 25. března 2017 je **slavnost Zvěstování Páně**. V tento den se v Kájově bude konat „**POSTNÍ POUŤ**“. Od 16:00 hodin bude možnost přistoupit ke **svátosti smíření**, v 16:15 hodin bude pobožnost Křížové cesty a v 17:00 hodin bude mše svatá. **Z důvodu postní pouti v Kájově mše svatá v Českém Krumlově v klášteře v tento den nebude.** Srdečně všechny zveme na tuto postní pouť.
- Připomínáme věřícím, že v noci ze soboty 25. března na neděli 26. března 2017 začíná letní čas. V neděli o druhé hodině ranní středoevropského času se posunou ručičky hodin na třetí hodinu letního času.
- **V neděli 26. března budeme v Českém Krumlově po mši svaté přijímat intence na měsíc duben.**
- V neděli 26. března v Kájově se bude konat od 16:30 hodin společná **modlitba svatého růžence** a poté v 17:00 hodin budou **slavnostní nešpory**.
-